

Дамян Дамянов

Приказка

Заспиваш ли, аз май че те събудих,
прости ми, че дойдох при теб сега.
Душата ми се стяга до полуда
в прегръдките на своята самота.
Самичък съм, а тъй ми се говори,
устата ми залепва да мълчи ...
Не ме пъди, ще си отида скоро,
аз дойдох тук на бурята с плача.
Ще седна до главата ти, ей тука
и ще ти разкажа приказка една,
в която е положил зла поука
един мъдрец от стари времена.
Един разбойник цял живот се скитал
и нивга не се връщал у дома,
вместо сърце, под ризата си скрита
той носел зла и кървава кама.
Преварвал той замръкнали кervани
и само денем криел своя нож,
а ножът му ръжда не хващал,
човекът като дявола бил лош.
Но кой знай, един път от умора
и той на кръстопът заспал.
Подритвали го бързащите хора
и никой до главата му не спрял,
а само малко дрипаво момиче
челото му покрило с листо.
Заплакал той за първи път обичан,
заплакал той, разбойникът, защо?
Какво стоплило туй сърце кораво,
неstopлено в живота никой път!
Една ръка накарала тогава,
сълзи от поглед в кърви да текат.
Една ръка, по-топла от огнище,
на главореза дала онова,
което той не би откупил с нищо
ни с обир скъп, ни с рязана глава.
Но ти заспа, а тъй ми е студено,
туй приказно момиче, где е то?
То стоплило разбойникът, а мене
ти никога не стопли тъй, защо?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8645>]